

sørge for sig selv. — Idet den ærede Ordfører ligesom kastede Brag paa de Foll, man vil udelukke fra at kunne træde istedetfor en Anden ved Nummerbytning, sagde han: Det er „Eren“, der skal kalde Armeen til Seier; men troer det ærede Medlem da ikke, at Foll, der have begaaet saadanne Forseelser eller, om man vil, Forbrydelser, ogsaa kunne have den Gressfølelse, som lærer dem at fægte tro og tappert? Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at da den franske Besætning i Afrika var drevet til det Yderste, saa tog man alle dem, der vare dømt, som det hedder, til Ruglen — det er det Samme, som vi vilde kalde til Karren — og dannede en Bataillon af dem; de sægtede med overordentligt Mod og reddede Algier, hvorefter de vendte tilbage igjen til Slaverierne, uden at der deserterede en eneste Mand; de stillede sig frivilligt som Slaver, efterat have været frie Soldater og sægtet med den allerhøieste Grad af Enthusiasme. Dast saa ikke for meget Brag paa Foll netop som Soldater, forbi der har været Bevægelser af den Art i deres Liv; huff paa, at det er den menneskelige Eidskab, der paakalbes i Krigen, og at det er ogsaa den, som driver Mennesket til at synde. Det er et stammelig Brag, man her forsøger at kaste paa stakkels unge Mennesker, som have faaet en Dom; hvem skal forklare, om det er en i den offentlige Mening vanærende Handling, de have begaaet? En Mulk paa 10 Rd. for at have skrevet urigtigt under, det er en Dom, men hvor skal det stakkels Menneske henvende sig for at faae at vide, om denne Handling er vanærende i den offentlige Mening eller ikke? Den ærede Ordfører siger, at disse Foll skulle ikke slaffe sig en Fortjeneste ved at lade sig stille; men hvorfor skulle de ikke, naar de isvrigt have Lyst til Krigshaandværket, kunne gjøre sig en Fortjeneste ved at gaae istedetfor en Anden, og troer det ærede Medlem da, at albrig Nogen er traadt ind istedetfor en Anden uden netop for Fordelens Skyld? Jeg har i min egen Stue havt Exempel paa, at en Mand har henvendt sig til mig og sagt: Jeg er Frivillig, maa jeg træde ind istedet-

for den og den Person, som jeg vil frigjøre for Tjenesten, og da jeg spurgte ham, hvad han skulde have for det, svarede han: Derfor jeg maa faae Lov dertil, saa giver jeg herved mit Horn; — han havde blæst paa Horn omkring i Landet, og det vilde han offere paa Fædrelandets Alter, for at faae Lov til at tjene for en Anden. — Nei, det er en Synd, der staaer i denne Bestemmelse, det er en haard Synd, en bitter Uretfærdighed, og den staaer i Modsigelse med hele Loven. Det er saa overmaade let for dem, der sidde paa den afgjørende Stol, at affige en Dom over et Menneske, men hvem skal afgjøre, om det, han har begaaet, er en vanærende Handling? og hvad bethder det egentlig? Det bethder, at det ved Sessionsbordet er umuligt for den Bedkommende at godtgjøre, om det er en vanærende Handling eller ikke, men Dommen har han faaet, og Bytning kan ikke finde Sted. Den ærede Minister skulde albrig have udtalt, at Krigs- eller Marineministeren have blandet sig i denne Sag; thi de have ikke det Allermindste at gjøre dermed; det er vore Ministres Feil, at de nogen- sinde have spurgt dem. Vi levere Mandsskabet, og Monarchiets Ministre vrage det efter § 5, men de have Intet at gjøre med at see i vore Registre; de Bedtegninger, vi give vort Mandsskab, vedkommer dem ikke. Jeg er fuldkommen overbevist om, at den offentlige Mening skal vende sig saaledes imod denne Bestemmelse, at den snart maa falde. Den kan ikke fastholdes; thi den staaer i den allerstørste Modsigelse til den øvrige Deel af Loven og, jeg gjentager det, indeholder den allerstørste Ubillighed, ligesom den ogsaa staaer i den meest aabenbare Mod-sætning til det, vi daglig offere for at forbedre vore Medmennesker og søge at bringe de Ulykkelige paa den rette Bane. Vi maae huffe paa, at vi daglig leve sammen med Mænd, som vi agte, fordi de udføre deres Gjerning godt, og om hvilke vi vide, at de i deres Ungdom have begaaet en Feil, hvorfor de have lidt en Straf, der er haardere end nogen af dem, her er Tale om. —